

Κωστάκης: Κυρία, δεν έχω όρεξη σήμερα· μια πραγματική ιστορία από το '40

/ Γενικά

Μεγάλη ήταν η χαρά των παιδιών εκείνη την ημέρα. Στα παιδικά συσσίτια για πρώτη φορά θα εμοίραζαν γάλα, που είχαν εξαφανισθή από τας Αθήνας πολλούς μήνες. Λίγο έπειτα από την είσοδο των Γερμανών είχε κι αυτό γίνει είδος πολυτελείας. Μα τώρα ευτυχώς έφθασεν η πρώτη αποστολή του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού. Το γάλα εβραζόταν σε μεγάλα καζάνια στα σχολεία και όπου αλλού ελειτουρούσαν παιδικά συσσίτια. Και τα πεινασμένα Ελληνόπουλα δεν εχόρταιναν να το ρουφούν με τα μάτια, πριν ακόμη γίνη η διανομή. Τα φασόλια, τα μπιζέλια και το πληγούρι μόλις τα είχαν συγκρατήσει ως τώρα στη ζωή. Και τα είχαν πιά βαρεθή. Το γάλα όμως θα τους ξανάφερνε το ρόδινο χρώμα της υγείας. Σ' ένα συνοικιακό δημοτικό σχολείο του Πειραιώς ήταν μαθητής κι ο Κωστάκης, παιδί πτωχού υπαλλήλου. Η οικογένειά του είχαν υποφέρει πολύ, ενάμισυ χρόνο από τις στερήσεις. Αφού αναγκάσθηκαν στην αρχήνά πουλήσουν τα λίγα κοσμήματα της μητέρας, τα περισσότερα έπιπλα και πολλά ρούχά τους, τώρα τελευταία εστήριζαν όλες τις ελπίδες τους στα συσσίτια και στις διανομές. Ο πατέρας έπαιρνε συσσίτιο από την υπηρεσία του και τα δύο παιδιά, η Λέλα κι ο Κωστάκης, από τα σχολείά τους. Ο μισθός του πατέρα εκείνη την εποχή δεν ήταν αρκετός να

τους θρέψη ούτε πέντε ημέρες το μήνα. Κι η καημένη η μητέρα έπρεπε να βάλει όλη την τέχνη της, για να έχουν πέντε πιάτα φαγητό το μεσημέρι και πέντε το βράδυ. Η πτωχή οικογένεια είχε κι ένα φιλοξενούμενο σε όλο αυτό το διάστημα. Ήταν ένας Κύπριος, στρατιώτης στον Αγγλικό στρατό, και τον έλεγαν Μιχάλη. Είχε πολεμήσει γενναία τους Γερμανούς, επληγώθηκε ελαφρά στο δεξί χέρι και είχε πιασθή αιχμάλωτος. Αλλά κατώρθωσε να δραπετεύσει και τυχαία είχε κτυπήσει την πόρτα του πτωχού υπαλλήλου. Τον εδέχθηκαν με όλη την καρδιά τους, τον έκρυσαν από κάθε ύποπτο μάτι κι εμοιράσθηκαν μαζί του το λίγο φαγητό τους. Κι ούτε ήθελαν ν' ακούσουν τις παρακλήσεις του να τον αφήσουν να παραδοθή. Τον κίνδυνο να τουφεκισθούν οι γονείς, αν τον ανεκάλυπταν οι εχθροί, η οικογένεια δεν τον ελογάριαζε.

— Το γάλα σας θα το πίνετε όλοι εδώ κι όταν φεύγετε, θα μου δείχνετε άδειο το τενεκάκι σας, είπε η διευθύντρια στα παιδιά την ώρα της διανομής.

Τα παιδιά είχαν μπή στη σειρά κι επερνούσαν μπροστά από το καζάνι, από το οποίο δύο διδασκάλισσες με δύο μεγάλες κουτάλες έχυναν το γάλα στα τενεκάκια τους. Και το καθένα εκαθόταν σ' ένα θρανίο και το ροφούσε γρήγορα και με μεγάλη ευχαρίστησι. Κι όταν ετελείωνε, επερνούσε μπροστά από τη διευθύντρια κι έδειχνε το άδειο τενεκάκι του. Ο μικρός Κωστάκης εκάθησε σε μια γωνιά κι εφαινόταν πως έπινε το γάλα του. Έπειτα, σε μία στιγμή που έβγαιναν πολλά παιδιά μαζεμμένα, εχώθηκε ανάμεσά τους κι αυτός μισοκρύβοντας το τενεκάκι του. Η διευθύντρια δεν ημπορούσε να υποπτευθή πως θα την εξεγελούσε, γιατί ήταν ο πιο καλός μαθητής στην τάξι του. Αυτό το παιγνίδι του Κωστάκη εκράτησε μια εβδομάδα. Μα στότέλος επιάσθηκε. Η διευθύντρια δεν ημπορούσε να το πιστέψη!

— Γιατί το έκαμες αυτό, Κωστάκη; Τον εμάλλωσε περισσότερο λυπημένη παρά θυμωμένη.

— Κυρία, δεν έχω όρεξι σήμερα, εδικαιολογήθηκε με βουρκωμένα μάτια και με κατακόκκινα μάγουλα.

Είχε φανερωθή πως δεν έλεγε την αλήθεια. Και η διευθύντρια κατάλαβε πως κατι πολύ σοβαρό του συνέβαινε.

— Το γάλα είναι ίσα-ίσα για τους ανόρεκτους και να καθίσης να το πιής, του είπε. Ο Κωστάκης εξανακάθησε κι ήπια το γάλα του, χωρίς να μπορή να σταματήση τα δάκρυά του. Το απόγευμα η διευθύντρια επεσκέφθηκε τη μητέρα του Κωστάκη και της διηγήθηκε το πρωϊνό επεισόδιο. Κι η μητέρα του Κωστάκη δεν ημπόρεσε να

κρατηθή. Εγνώριζε πολύ καλά τον καλό χαρακτήρα της διευθυντριάς και γι' αυτό της είπε όλη την αλήθεια, πως έκρυβαν το Μιχάλη, πως ήταν τώρα ημέρες άρρωστος από κρυολόγημα και πως τα δύο παιδιά της, η Λέλα κι ο Κωστάκης, είχαν συμφωνήσει κρυφά από τους γονείς τους να του φέρνουν το γάλα τους. Κι οι ίδιοι οι γονείς έβλεπαν πως το γάλα ήταν πιο απαραίτητο για τον άρρωστο παρά για τα παιδιά τους. Δυστυχώς δεν είχαν εμπιστοσύνη νά του φέρουν και γιατρό.

— Ο Κωστάκης να πίνη το γάλα του, είπε τότε η διευθύντρια με συγκίνηση, γιατί είναι αδύνατος. Κι εγώ θα εξοικονομώ άλλο για τόν άρρωστο και με τρόπο θα σας το φέρνω η ίδια. Αύριο θα φέρω και γιατρό, στόν οποίο μπορείτε να έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ο Κωστάκης είχε προσθέσει δύο ακόμη προστάτες του Μιχάλη, τη διευθύντριά του και το γιατρό. Κι ως την ημέρα, που έφυγαν οι Γερμανοί, τόν εφύλαξαν πολύ καλά κρυμμένο.

Πηγή: Ιερός Ναός Παναγίας Αλεξιωτίσσης Πατρών Παναγία Αλεξιώτισσα: Το γάλα του Κωστάκη (μια ιστορία Του 1940)- panagiaalexiotissa.blogspot.com